

นายกฯตอบเรื่องมณฑลปลาด

ปะทะกับตำรวจแล้วอ้างว่านายกรัฐมนตรู้ดีไม่ต้องจับ

คณะทองเปลวเกิดปะทะกับข้าราชการ

ขณะที่กำลังลี้ภัยอยู่ โดยสาร รถมอเตอร์ไซด์
สามแยก โดยไม่เลี้ยวขวาจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจนอก
เครื่องแบบคอยสังเกตอยู่ ก่อน ละหน้าทำการเสร็จ
เจ้าหน้าที่ก็ "กริ้ว" เข้าไป เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๒๒
เวลา ๑๑ น.เศษ

ว่าเป็นพวกจับข้าวเถื่อน ตำรวจรายงานให้นายกรัฐมนตรี

มณฑลปลาด ซึ่งทำตน ลึกลับ เหนือกฎ
หมาย ถือปละเตนและคาใบนี้ ตามข่าวที่เราได้
เสนอไปแล้วนั้น ประกฏ มรยางานของนักข่าว
ของเราว่า ได้ปะทะกับตำรวจเจ้าของท้องที่ ซึ่ง
เห็น ทัพไม่ชอบมาพากลจึงเข้าจับกุม มณฑลปลาด
ไม่เพียงจะตอบด้วยคำตะคอกขากลับกล่าวอ้างอิง
ถึงนายกรัฐมนตรีอ้างนาว่าสวัสดิด้วยว่า "ไม่ตั้ง
จับหรือกรณนี้ นายกรัฐมนตรี"

ในโอกาสที่นักข่าว
ของเราได้พบกับนา
ยกพลด้วยอำนาจ
สวัสดิ์ จึงได้เรียน
ถาม ถึงเรื่อง มณฑล
ปลาด ซึ่งอ้างถึงนา
ยก รัฐมนตรี อยู่
เนื่องๆ นายกรัฐ
มนตรี แย้ม สรว
พลางว่า "ถูกแล้ว
เป็นพวกจับข้าวเถื่อน
นั่นเอง"

เป็นอันประจักษ์ชัดว่า
ในยามที่บ้านเมืองพินด
ครามแต่เมืองไทยยังอยู่ใน
วิกฤตการณ์ เจอหน้า
ของเรา นอกจากจับกุม
เถื่อนด้วย คาร์ โบนี และ
สแตนด์ ในกรณีข่าว
นี้ก่อนหน้า

ทหารอังกฤษ
ล่องหนหนนทพ
ลอนดอน ๒๒ มกราคม
ทหาร อังกฤษ จำนวนกว่า
๒๐,๐๐๐ คน ซึ่งได้หนีทัพ
ในคราวมหาสงคราม ครัง
ที่สาม และได้มารบสู้
ที่แอมเยน และได้มารบสู้
ที่มิดเดิลบูร์ก เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคมปี
นี้จะได้รับการผ่อนผันในการ
พิจารณาความผิดโดยถือ
เอาการยอมเข้ามาดำรงภาพ
ผิดดังกล่าว และเหตุอื่นๆ
ประกอบการพิจารณาโทษ
ด้วย แต่อย่างไรก็ตามจะ
ไม่มีการให้อภัยโทษแก่
ทหารเหล่านี้เลย ทั้งนี้
ตามคำประกาศของรัฐบาล
บริเตนใหญ่ต่ออังกฤษในสภา
ผู้แทนอัน
บุคคลเหล่านี้ได้มีชีวิต
อยู่ในอังกฤษ อย่างลับๆ
(นิตยสาร ๕)

สยามนิกร

THE SIAM NIKORN

ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๓๕๑๒ วันศุกร์ที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๕๐ ราคา 50 สต.

เจริญกรุงในวันจ่ายตรุษจีน ตอนตลาดเก่าวัดยานนาวาสลับสนอหล่มาน
และการจราจรต้องขงกลร่วมหัวโขง โดยมองไม่เห็นตัว "แซมขาว" แม้แต่
สักแซนเดียว เข้าทำการแก้ไขให้เรียบร้อยขึ้น ดังภาพนี้

ชาวปราชญ์โอตว่าอดเหมือนไม่ใช่คน

ชาวนาอีสานขึ้นชมพระองค์วรรณฯ ได้ข่าวกันคนละ ๑.๕ ก.ก.

ในการที่มีผู้เสนอให้เป็นนายกฯ

อยากได้รัฐมนตรีคมนาคมคนใหม่

ร.อ.ประเสริฐ ด้บรร

ทัก ส.ส.สระบุรี ซึ่งได้

ขอตาออกจากตำแหน่งเด

ชานุกร รัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงกลาโหม และ

ได้ยื่นใบลาต่อรัฐมนตรี

แล้วนั้น บัดนี้ได้รับ

ทราบ มาว่า รัฐมน

ตร ได้สั่งให้ระงับใบลา

ยังห้ามล่งหมูออก

รวมทั้งเป็ดไก่

กรรมการประกาศ

คณะกรรมการจัดระ

เบียบการค้าต่างประเทศได้

ออกประกาศรายชื่อสินค้า

ซึ่งอยู่ในการค้าควบคุม หรือ

การห้ามส่งออกดังต่อไปนี้

๑. สินค้าข้าวขาออก

๒. สินค้าที่ของห้ามหวั

ถูกจำกัดตามกฎหมายต่าง

มีสภาพเหมือนหมาเห็นข้าวเปลือก

(จากหนังสือข่าวพิเศษของเรา)

ปราชญ์ ๑๕ มกราคม

ดิฉันบ้านดอนข้าว ซึ่งอยู่

อำเภอแต่คนเคย แม้แต่แมง

ก็ไม่พอกินนั้น ได้เกิดขึ้น

แก่ราษฎร ๓๖,๐๐๐ คน แห่ง

ปราชญ์บุรีคอตน์แล้ว ปรา

กฏว่าชาวปราชญ์บุรี ได้รับ

ข้าวเหนียว ปลายข้าว รำ

และสิ่งอื่นๆ ที่มีสภาพ

บ้านดอนข้าวคนละ ๑.๕ ก.ก.
ในขณะที่ ชาวกรุงเทพฯ ได้
คนละ ๑๐ ก.ก. พนักงาน
อำเภอได้ชี้แจงว่า เดือน
มกราคม กระทรวงพา
ณีย์ได้ส่งข่าวมา ให้
เพียง ๒๕๐ กระสอบ เมื่อ
คิดเฉลี่ยแล้วราษฎร ๓๖,๐๐๐
คนได้กินไปคนละ ๑.๕ ก.ก.
เท่านั้นเอง ดูราวกับว่า
ชาวปราชญ์ไม่ใช่คน

โดยความคาดหมายกัน
ทั่วไป เข้าใจว่ากระทรวง
พาณิชย์จะค้าของข้าวดอง
ว่า ข้าวในจังหวัดประจวบ
เหลือเฟือจึงส่ง ข้าวมา ให้
แทน ที่เพิ่ชื่อบริกับชุมพร
ราคา ๒๐ บาทต่อถัง ประ
จวบอยู่กลางกับแพง จึง
มี สภาพเหมือนหมา เห็น
ข้าวเปลือก จะซื้อไม่ได้
เพราะห้ามข้ามเขต

สยามนิกร

THE SIAM NIKORN

ฉบับนี้ตอน ๒

ไ ค ย ก. ณ. ก.

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

โดย "รวม ศรีนิมานนท์"

-๒-

๒ การทำไม้ของกรมป่าไม้ เหตุผลก็เพื่อเพิ่มพูนรายได้ของรัฐ กรมป่าไม้ทำไม้ได้เองหลายป่า เช่นป่าในจังหวัดสุโขทัย ตาก กำแพงเพชร เป็นต้น กรมป่าไม้จะไม่อาจหาเครื่องใช้ ทุ่นรองและคนเข็นไปทำเองได้ ก็ในนโยบายคิดเลือกผู้ประสงค์จะทำ โดยมิสัญญาขายไม้ให้ทำค่าทำค่าชักลาก ค่าภาคหลวง บวกเงินบำรุงป่าอีกราวเท่าค่าภาคหลวง คิดแล้วค่าทำค่าชักลากย่อมหักลบลบกันไป รัฐจึงมีรายได้ราว ลูกบาศก์เมตรละ ๓๐ บาท (ราคาท้องตลาดลูกบาศก์เมตรละ ๗๐๐ บาท) ลูกของรายได้ที่กรมป่าไม้ได้หาขายออกถึงตลาด เพราะแต่ละปีมีค่ามหาศาล ถ้าเปิดประมูลสัมปทานตามพ.ร.บ. ป่าไม้แล้ว อาจต้องเสียเงินค่าเปิดป่าหลายแสน เมื่อกรมป่าไม้ คิดเห็นว่าตัวเองแบบนั้นแล้ว ผู้ที่จะยื่นขอสัมปทานต่อรัฐมนตรีก็ไม่ มีประโยชน์ สู้ไว้ค่อยเป็นลูก ของกรมป่าไม้ไม่ได้ ได้ผลเท่ากัน

เท่าเทียมกันเพื่อแสดงให้เห็นว่า องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ไม่เลวอย่างนั้น คำให้การ ข้าราชการในตนเอง คือทำหน้าที่ของป่าได้ขาย ซึ่งแน่นอนป่าได้ ๆ จะต้องถูกตัดไม้ได้ ผู้ใดต้องการเงินจะได้ทำโดยไม่ได้ต้องขอสัมปทาน ส่วนการจะเข้าดำเนินการจริงจึงตามโครงการนั้น ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะจะต้องใช้เจ้าหน้าที่ชำนาญงานอีกไม่น้อยซึ่งต้องให้รายได้แพง ๆ เครื่องมือเครื่องใช้ก็ต้องซื้อจะเป็นราคามหาศาลดี เท่าไร ลงทุนไปแล้วอาจขาดทุน เพราะการวิ่งเต้นขององค์การไหนจะสู้พ่อค้ารายย่อยได้ อย่างไรถ้าจะให้ขาดดีก็หน้อย องค์การต้องเสนอกรมป่าไม้ให้ประมูลแข่งขันกับบริษัททำไม้ ทั่วๆ ไปจะมิชอบเสียกว่าการมีมติออกแล้วไม่ทำเองเช่นนี้ เพราะถ้าดำเนินการแบบเก่าความร้ายว่ย่อยจะไปตกแก่บุคคลไม่ใช่อยู่ที่องค์การ ซึ่งได้ค่าขายป่าแห่งละนิดละหน้อย

การทำไม้ของไทยเรา ถ้าเปรียบเทียบกับที่ได้ขายเป็นนกกระสา ใช้องค์การเป็นเครื่องมือทำลายให้สูญพันธุ์ รัฐบาลเคยแถลงในสภาเพื่อขอความไว้วางใจว่าจะปรับปรุงโครงการ ป่าไม้ ให้เหมาะสมซึ่งหลักทั่วไป คือ การจัดป่าให้ยั่งยืนผล (Yields of forest) มากที่สุด ในขณะเดียวกันรักษาป่าไว้ให้ยั่งยืนถาวรชดาดนาน ซึ่งในเวลานี้เราต้องการการสืบค้นทดลอง การวางโครงการ, (Working plan) และการบำรุง (Silviculture) ปัจจุบันการสำรวจเบื้องต้นเพื่อวางโครงการเรา ยังทำไม่ถูกต้องผลปฏิบัติที่ทำได้ คือการทำลายป่าให้ค่อยๆ ไปด้วยไปทุกที่โดยไม่มีการดูแลอะไร โครงการเช่นนี้มนุษย์เรารู้จักกันมาแต่ดึกดำบรรพ์แล้ว ไม่เกี่ยวกับหลักวิชาอะไร

อย่างไรก็ตาม บัดนี้ข้าราชการ กรมป่าไม้หลายคนทราบดีว่าเป็นผู้เสียหายในเทคนิคการทำไม้ โดยที่ได้เคยเข้ามาหาความรู้ทางป่าไม้ต่างประเทศทั่ววิชาการป่าไม้ได้เจริญรุ่งเรือง เมื่อกลับมาใหม่ (มีต่อหน้า ๔)

สกุลของเจ้าพระยาบรมราชชนนี เป็นคนทวดตั้งบ้านเรือนอยู่ ณ ตำบลบ้านน้ำตก ห่างจากตัวเมืองสุพรรณบุรีไปทางใต้ไม่กี่กิโลเมตร โดยเหตุที่ท่านเป็นบุตรคนสุดท้ายของ เกิดเมื่อปีตามารดาบุตรเป็นหนุ่มเป็นสาวหลายคนแล้ว จึงคงจะไม่เป็นที่ทูลถามของบิดามารดาว่าทำไมแล้วท่านผู้ให้กำเนิดทั้งสองคงจะไม่ "ใส่ดินที่เทศน์" ถวายพระใบฎีกาอ่วมให้ เป็นลูกศิษย์ติดตาม เข้ามาใน กรุงเทพ พระมหานคร เป็นแน่ แต่การที่ไม่เป็น ที่ทูลถามของ บิดามารดา เช่นนั้นก็กลับเป็นผลดีแก่ตัวเจ้าพระยาบรมราชชนนี เพราะการติดตามพระใบฎีกาอ่วมเข้ามากรุงเทพฯ ในครั้งนั้น นับว่าเจ้าพระยาบรมราชได้เข้าสู่เส้นทางที่จะได้ดำเนินไปจนถึงได้เป็นรัฐบาลไทยคนหนึ่งในสมัยท่าน

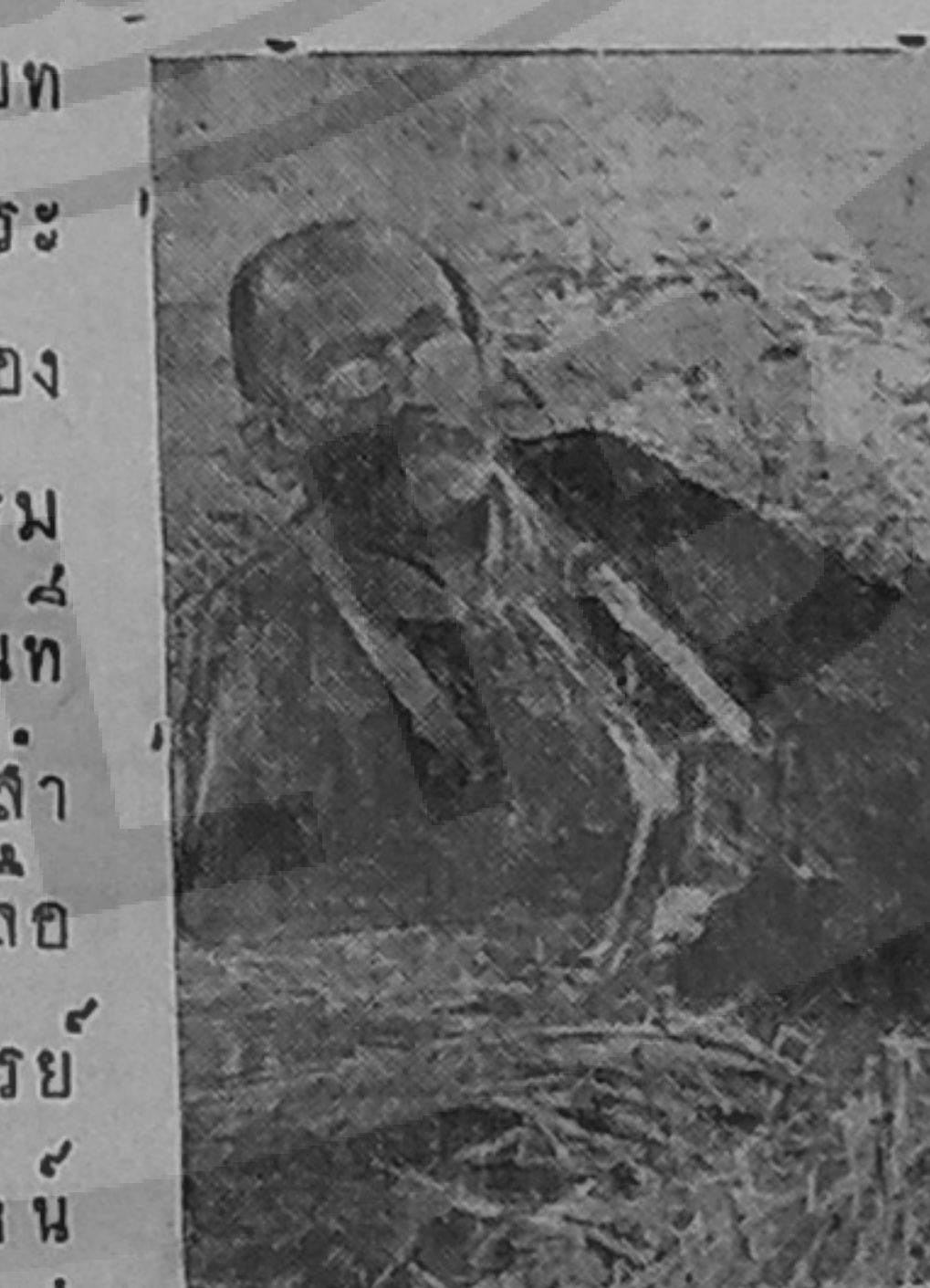

บ้านพระยาบรมราชชนนี

พระใบฎีกาอ่วมพาตัว นี้เป็นเครื่องแสดงให้เห็นเจ้าพระยาบรมราชชนนี เข้ากรุงเมื่อพ.ศ. ๒๔๓๓ และเจ้าพระยาบรมราชได้พาตัวอยู่ในระหว่างที่อุปสมบท ณ วัดหงส์รัตนารามในสุพรรณบุรีจนกระทั่งถึง พ.ศ. ๒๔๓๗ พระอาจารย์จึงจัดการบวชให้เป็น สามเณร ระหว่างเวลา ๖ ปีในขณะที่ยังพักอยู่ ณ วัดหงส์รัตนารามในขณะบวชเรียน เจ้าพระยาบรมราชได้ฝึกฝน ศึกษาภาษาไทยอยู่ในสำนักพระใบฎีกาอ่วมด้วย เพราะปรากฏว่าทั้งที่ท่านมิได้เคยเข้าโรงเรียนอื่นใดนอกจากโรงเรียน ก.ข. ที่วัดประยุรวงศาวาสวรวิหารแล้ว เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๕ พรรณบุรุษ ขวัญระเวศน์อันน้อยก่อน ตาม อาจารย์เข้ามากรุงเทพฯ นั้น ก็ปรากฏว่าท่านมีความรู้ ภาษาไทยเป็นอย่างดี สามารถเป็นครูสอนได้แต่ยังหนุ่ม

ธรรมครั้งนั้น หลังจากที่พระภิกษุสามเณร ซึ่งเข้าสอบก่อนๆ ท่าน ตกเป็นพระภิกษุชื่อ "มหาบัน" จึงเริ่มเป็น พระภิกษุแก่คนทั้งหลายคงเห็นเป็นคนมาเมื่อเจ้าพระยาบรมราชถึง อธิบดี ธรรมดง นั้นบรรดาบุตร ธิดาของ เจ้าพระยาบรมราชได้พร้อมใจกันกราบทูลขอพระกรุณาแก่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพให้ทรงแต่งตั้งประวัติ ของ เจ้าพระยาบรมราชสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพได้ทรงเมตตา รับ แต่งให้ตามคำขอ และปรากฏความโดย พระหัตถ์ซึ่งประทาน ให้ ผู้ขอ พระกรุณาเกี่ยวกับ การพ้นโทษ ประวัติดอนหนึ่งว่า "รู้สึกดีใจมาก ด้วยท่านเป็นอัจฉริยบุรุษ—เพราะความรักเจ้าคุณบรมราชยิ่งเดียว ทั้งใจให้หมั่นหมอบ ถิ่นบาท"

เมื่อพิจารณาจากประวัติของเจ้าพระยาบรมราชแล้ว จะเห็นได้ว่าคำรักของสมเด็จพระยาบรมราชานุภาพ แสดงความรักใคร่ในตัวเจ้าพระยาบรมราชชนนี เป็นความ

คราวซ้อมรบเสือป่า

จริง แท้ ที่ เดียว ความสัมพันธ์ ในฐานมิตรระหว่างเจ้าหน้ากับสามัญชนคนนี้เป็น มิตรสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นสนิทสนม ติดต่อกัน เป็น เวลา กว่าครึ่งศตวรรษนับเป็นแบบอย่างแห่ง

เมื่อพระใบฎีกาอ่วม วัดหงส์รัตนาราม จังหวัดธนบุรี ออกไปเทศน์ ณ จังหวัดสุพรรณบุรี โดยครอบครัวหอบกโนงในจังหวัดนั้นเมื่อก่อนไปเมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๑ นั้น ครั้นพระใบฎีกาอ่วมจะกลับคืนกรุงเทพมหานคร สามเณรยา หวหนาคอบครัวนั้น ได้ถวายบุตรชายคนสุดท้ายชื่อ "โสภณ" เป็นลูกศิษย์มาถวาย พระใบฎีกาอ่วมจึงได้พา ลูกศิษย์ผู้เข้ามาถวายท่าน และใคร่เกลยจะคิดบ้างว่า เก็กน้อยซึ่งถูก "ใส่ดินที่เทศน์" ถวายพระมานี้ จะมาบวชวิภคในตำแหน่งมหาอำมาตย์นายก และตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ได้รับยกย่องว่าเป็นอัจฉริยบุรุษผู้หนึ่ง ข้าราชการของ บุคคลทั้งนี้ ย่อมควรแก่การศึกษา และสรรเสริญเป็นแบบอย่าง.

มิตรสัมพันธ์ที่เดียวและอาจกล่าวได้ว่าเจ้าพระยาบรมราชเป็นผู้ที่ท้าวสานาคที่โตมาได้โอกาสทำความสนิทสนมกับสมเด็จพระยาบรมราชานุภาพแต่ต้นมา และการที่ท่านได้กลายมาเป็นรัฐบาลอย่างวิเศษคนหนึ่งในสมัยท่าน นอกจากไปเสียจากการที่ท่านได้ขึ้นตัวของท่านขึ้นมาเอง ประการหนึ่งแล้ว ก็ต้องยอมรับว่า สมเด็จพระยาบรมราช

คราวซ้อมรบเสือป่า

นภาพที่ได้มีส่วนนั้น เจ้าพระยาบรมราชขึ้นมาด้วยอีกประการหนึ่งเหมือนกัน เจ้าพระยาบรมราชได้เริ่มคุ้นเคยกับสมเด็จพระยาบรมราชตั้งแต่ครั้งเมื่อท่านบวชเป็น สามเณรและมาศึกษาพระปริยัติธรรม

อยู่ในบริเวณวัดพระศรีรัตนศาสดาราม ในครั้งนั้นสมเด็จพระยาบรมราชทรงดำรงตำแหน่งเป็นนายพันตรี ราชองครักษ์ ผู้บังคับการ กรมทหารมหาดเล็ก อยู่ใน พระบรมมหาราชวัง สมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงได้ทรงมอบหมายให้พระองค์ท่านเป็นพระอุปัชฌาย์อาหารเลี้ยงเพลแก่บรรดาภิกษุสามเณรที่มาศึกษาพระปริยัติธรรมโดยเหตุที่ โรงครัว ของ กรมทหารตั้งอยู่ใน ที่นั้น คำนวณหนึ่ง หลังจากที่เจ้าพระยาบรมราชตอบพระปริยัติธรรม ได้เป็นเปรียญแล้วไม่นานนัก ท่านได้ไปหาสมเด็จพระยาบรมราชที่วังทวารมหาราชเล็ก นำต้นไม้ตัด ปลูกในกระถางไปด้วยคนทั้ง และแจ้งความประสงค์ว่า จะมาลาสิกขาและเมื่อลาสิกขาออกด้วยตัว อยู่กับ สมเด็จพระยาบรมราชด้วย เมื่อได้ทรงเห็นความตั้งใจอันแน่วแน่ ทรงเลอาอุปสมบทของเจ้าพระยาบรมราช ทัดทานไม่ไหว ประกอบกับทรงเห็นด้วยว่า ลงใจไม่สมัครจะก่อเพศพรหมจรรย์แล้วจะขึ้นบวชต่อไป คงไม่บังเกิดประโยชน์ พระองค์ท่านก็ทรงแจ้งกับเจ้าพระยาบรมราชว่า หากลาสิกขาแล้วจะมาสัทธิอยู่ด้วย ท่านก็จะทรงรับด้วยความยินดี เรื่องที่เจ้าพระยาบรมราชนำต้นไม้มัดมาถวายแทนอุปมาศึกษาพระปริยัติธรรม (มีต่อหน้า ๓)

.....

1166, New Road Near General Post Office,
BANGKOK SIAM